

Vocacions

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Diumenge passat, dia 3 de maig, fou el diumenge de «Jesús, Bon Pastor», Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions; aquest diumenge, 10 de maig, s'escau en la memòria de sant Joan d'Àvila, prevere lliurat a la predicació amb gran zel apostòlic. Aquestes dues escaïences, a l'espera de saber si tota la nostra diòcesi o una part entra aquesta pròxima setmana en la Fase 1 de la desescalada de les restriccions a causa de la pandèmia, fan avinent parlar avui sobre les vocacions.

En el seu missatge per a la jornada d'enguany, el papa Francesc ens parla de «les paraules de la vocació» i en desglossa quatre: *gratitud*, *dolor*, *coratge* i *lloança*. Recollim ara aquí, tot aplicant-ho a la nostra realitat eclesial, l'ensenyament que dibuixen aquestes quatre paraules en el marc de l'evangeli en què Jesús camina sobre les aigües, calma la tempesta i crida Pere a confiar en ell (cf. Mt 14,22-33).

Preguem especialment pels nostres seminaristes en el seu discerniment i en la seva formació

La «gratitud», primera «paraula de la vocació», neix d'adonar-nos i reconèixer que, en el passat, moltes vegades el Senyor ens ha vingut a buscar, tant a nivell eclesial comunitari com a nivell discipular personal, rescatant-nos del naufragi de la por, del tancament egoista, de les falses seguretats, i agafant ell el timó de les nostres vides. «Qualsevol vocació neix de la mirada amorosa amb què el Senyor va venir al nostre encontre», escriu el Sant Pare, i així continua essent en les noves crides, les noves vocacions, que el Senyor vol suscitar entre nosaltres.

Ara bé, l'agraïment davant la iniciativa amorosa de Déu

envers el seu poble no suposa que les dificultats desapareguin. Més aviat al contrari: és quan Pere sent la crida de Jesús («Ja pots venir») i comença a caminar vers ell que experimenta amb més força el vent amenaçador i la inconsistència de les aigües. D'aquí, doncs, la necessitat de la segona paraula: «coratge». És imprescindible que, fonamentats en les paraules del Mestre, ens animem mútuament a perseverar-hi, malgrat les adversitats; d'aquesta manera, els obstacles, més que ser motius per a desertar, esdevenen ocasions per a agafar-nos més fermament a ell.

Hi ha, però, un aspecte del coratge que convé no oblidar: és el «dolor», la fatiga que de vegades arriba i que, sovint, ho fa desconcertant-nos i amb un gust de creu que ens resulta especialment dur. Que n'és, d'important, que el deixeble visqui les situacions de creu sense oblidar que el Mestre, en la seva creu, les ha vençudes totes! Que n'és, d'important, admetre que s'està vivint una situació de dolor (sense ocultar-ho, negar-ho o reprimir-ho), però, al mateix temps, unir-la a l'única creu salvífica, que és la de Jesús.

Llavors, encara enmig de l'onatge, la nostra vida s'obre a la «lloança». Aquesta és la darrera paraula de la vocació. Com més experimentem, tant en les nostres comunitats com en nosaltres mateixos, la gratitud al Déu que constantment se'ns acosta, el coratge d'animar-nos a viure com a poble seu i el dolor que compartim, més brollarà en nosaltres la lloança per la seva grandesa. Més naixerà en nosaltres el cant per les seves meravelles.

Demaneu a Déu, per intercessió de Maria, Mare de l'Església, que ens beneixi amb santes vocacions al sacerdoti, a la vida consagrada, a la família cristiana. Preguem especialment pels nostres seminaristes en el seu discerniment i en la seva formació.

